

cro advolvitur, et 1462 præ igne fervidæ charitatis liquefactus in lacrymas, ex medullis cordis invocat verum lumen, ut sibi dignetur manifestius revelare si vere et absque aliquo suspicionis ambiguo divina potentia tantum beato viro miraculorum gratiam contulisset, presentibus sæculis insuetam. Dixit etiam multa conversus ad sanctum, sicut ei parturiens preces anima suggerit, nec co-savit matrem Virginem invocare, nec spiritus angelicos prætermisit. Inter ea dum precibus addit præces, divina prolinus manifestatur responsio, non formata elementariis verborum sonis, sed evidentibus verum constans iudiciis. Contractam diu corpore toto puellam, quæ ad sepulcrum sancti, sicut postulaverat, portabatur, nutu Dei confluentem undique communibus votis populus sequebatur. Pulsantibus apertæ sunt fores, ei ingressa prosequens multitudo. Vox bene deposita tetigerat pavementum, resolutis nervorum nodis, dirupta cute poplitum, surgit in pedes, et per totam basilicam gressum movens, rudimenta gaudet novi muneris exercere. Tollit populus voces in cælum, et læto tumultu personant universa. Stat in parte stupefactus episcopus, et de pristina pietatis scrupulo, non tantum consono multorum testi-

monio, sed oculari etiam fide confunditur. Agnoscit etiam tacitus gratiam quam petebat, et tam cito se exauditum miratur. Ne tamen aliqua parvæ suspicionis relinqueretur occasio, duplicato protinus miraculo confirmatur, ut quasi legitimus testimonij numerus non deesset. Nam vix bene de priori gaudio tumultus resederat, cum ecce non parva comitatus caterva cæcus ab ortu puer adducitur, et omnium qui aderant in se mentes et ora convertit. Nec mora, statuitur ad sepulcrum, oratur pro illo a populo, et expulsa statim caligine, mirantes oculos penetrat lux ignota. Exoritur rareum lætitiæ, rursum voces. Miratur episcopus repetito, cujus mentis pristina cæcitate similis materiam virtus alludit. Opponitur cæcitas dubitanti, et illuminatio credulitati respondet. Nullos jam locus relictus erat ambiguo, et ultra in tanta evidentia nullus Thomas poterat dubitare. Erumpit ergo corroboratæ fidei pro-
B vectus in vocem, et in aures omnium sonat verax confessio. « Plus, inquit, hic video quam audiui, et est longe inferior opinio veritate » Reversus est præsul ad propria, reportans pretiosæ confessionis divitias, et dans gloriam Deo cæli, qui vivit et regnat in sæcula sæculorum. Amen.

AD VITAM SANCTI MAGNOBODI EPISCOPI ANDEGAVENSIS

BREVE MONITUM.

1462-1464 Hanc sancti Magnobodi Vitam ab anonymo conscriptam, alteri a Marbodo compositæ præmittendum duximus. tum ne hoc antiquitatis monumentum studioso deperiret lectori, tum quia de hac idem fecit Marbodus quod de Vita proluxiori sancti Licinii fecerat, dum ad ejus instar et ipsam proluxiorem contraxit, ut ad meliorem formam redegit. Hanc autem hic potius inserendam censuimus quam Vitam sancti Licinii priorem, quia hæc ab anonymo conscripta, et e duobus manuscriptis veteribus eruta apud Bollandum præcessit immediate Vitam a Marbodo concinnatam, ad quam proinde lector potest, si libuerit, recurrere: hæc autem nullibi quod sciam reperitur. Prodit autem e schedis Mabillonianis.

VITA SANCTI MAGNOBODI CONFESSORIS

AUCTORE ANONYMO.

§ I. Gloriosus igitur atque eximius Christi pontifex Magnobodus ex pago Andegavensi divinis antecedentibus iudiciis nobiliter editus magnis miraculorum fulsit privilegiis, qui antequam valetudine corporis et loquendi peritia fungeretur, admiranda in eo collata sunt cælitus virtutum charismata, ut testantur ejus ubique recolenda præconia. Parentes ejus secundum humanæ propaginæ genealogiam admodum spectabiles inter concives non mediocre obtinebant dignitatis locum, sub jure Lotharii filii Chilperici consistentes, qui cum consanguineis suis Theoderico scilicet et Theodeberto adhuc intra adolescentiæ annos constitutus exortis undique grandinum simultatibus [aut f. simultatum grandinibus] litem exercebat. Puerperio ergo suo. Christo auspice, prædicti genitores admodum gratulabundi de natalis ejus variis, sed non medicis lætati sunt portentis. Nam, sicut solerti indagine compertum habemus, exordium natalis ejus in ipsa Epiphaniarum die recens existit,

C qua auctor vitæ fecunda et intemerata genitrix Virgine a gentibus stella præduce voluit adorari, ac honorari munerum cultibus, nec non Jordanicis ablui lavacris, ac lymphæ liquorem convertere in vini saporem, et in ipso concentu galliciani quo dieculæ prænuntiari non ambigitur igniculus, materiam mundo sanctam edidit alvus, ut patenter demonstraretur lucis eum futurum amatorem et præconem, qui talibus iudiciis suam decorabat nascente natalem.

§ II. De procella fluctus divinitus sedata.

Itaque cum pro diluendis originalibus peccaminum contagiis prædicti parentes ad regenerationis lavacrum deferre studerent pervium, quod eundi ad basilicam copiam ministrabat, arctatus Ligeris fluminis dirimebat, qui dum navali adminiculo metu jam dicti anni transire vellent, repente exorta tempestas totam peno salutis suæ ademit virtutem. Insurgunt procellarum nimbi, ac immensus vortex pelagi cymbam elidere minatur. Alliduntur remi,